

Hij lachte om zijn gepeins van zoeven. Nu zag hij de dingen anders. Henk was er in gevlogen! Gek, den heelen dag had hij dezen kijk nog niet op het geval gehad. Nu begreep hij op eens, hoe jammer het voor Henk was, dat hij Margot genomen had, Margot, die zoo ongeveer even oud was als Henk zelf, veel te oud dus voor zoo'n jongen vent, zoo'n kerel als een boom, gezond en sterk, een reus. Henk had een andere vrouw moeten kiezen, een jongere, minstens tien jaar jonger. Een knappe vrouw, vol levenslust, die een jeudige moeder voor zijn kinderen zou zijn....

Lazare, in zijn verbeelding, zag de vrouw, die hij voor Henk geschikt oordeelde....

Hij vergeleek haar beeld met dat van Margot....

Op eens stond zij voor zijn geest....

Dit beeld ontstemde en verontrustte hem opnieuw.

Hij voelde iets als een wrevel tegen deze vrouw in hem omhooggroeien....

IX.

Lazare had de verlovingsreceptie bij de Cloppenburghs niet meegemaakt en was ook niet bij het trouwen van Margot en Henk aanwezig geweest. Beide plechtigheden hadden plaats in een tijd, dien hij in het buitenland doorbracht voor herstel van gezondheid.

Op zijn onverwachtst was hij ernstig ziek geworden. Lazare, die een zwaar leven achter den rug had, en aan dat leven juist altijd zijn vitaliteit en zijn weerstandsvermogen naar lichaam en geest toetste, was betrekkelijk nooit ziek geweest en zijn zenuwgestel wist niet van al de groote en kleine bezwaren waarvan hij bij zijn vrienden en kennissen telkens iets bemerkte.

Maar daar op eens was hij 's morgens lusteloos opgestaan, had wat koorts gekregen en pijn in het geheele lichaam gevoeld.

De pijn was de volgende dagen verergerd en bij tijden schier ondragelijk geweest. Greve, de dokter, sprak van zenuwrheumatiek en er brak een allernaarste tijd van pillen, poeders, baden, inwikkelingen, massage en zelfs kamergymnastiek aan. Door al deze middelen knapte Lazare in twee maanden tijds tenminste zoo ver op, dat hij op reis kon gaan naar een Duitse badplaats, om daar dagelijks modderbaden te nemen.

De kuur werkte niet veel uit.

Lazare was nu weer in het land terug, hield als vroeger geregeld zijn kantoor, bezocht af en toe de Club, legde een heel enkel bezoek af bij zijn beste vrienden, maar van tennissen en paardrijden was nog geen sprake en de pijnen hielden aan.

Toch was er volgens den arts hoop op beterschap, al kon 't nog heel lang duren.

Jaap had hem getroost, zeggende: „Och kerel, niets bijzonders, maak je geen zorgen, je hebt 't pootje, dat krijgen we vroeg of laat allemaal....”

't Zou wel zoo zijn. 't Was beroerd. 't Was lam. 't Maakte n'm ellendig.

Dit bestaan werd hem een gruwel. Als hij bij zichzelf de ongemakken, die zijn kwaal meebracht, opsomde, en zich nog bedacht, dat hij het rooken en de spiritualiën, en zelfs het gebruik van thee en koffie, van vleesch en van alle specerijen zooveel mogelijk tot een minimum beperken moest, vond hij zijn leven een mislukking en verviel hij beurtelings in buien van makkig misnoegen en in vlagen van driftig ongeduld om den langzamen vooruitgang van zijn gezondheid.

Maar als hij weer zijn ergste pijnen geleden had, en zijn gang daardoor stijf was, zijn houding gebogener nog dan tevoren, was er iets in zijn oogen, dat op wanhoop geleek, en kon hij met machteloosheid en onwil, en met afgunst in het hart bij de gedachte aan zijn vrienden en